

«هم‌این/هم‌آن»؛ اثر مینیمالیستی که حرف می‌زند

سجاد خلیل‌زاده منتقد تئاتر

■ گروه فرهنگ و هنر – «هم‌این/هم‌آن» نمایشی است که با دو بازیگر قدرتمند، متنی دیالوگ‌محور و کارگردانی مینیمال، تجربه‌ای صمیمی اما اندیشمندانه خلق می‌کند. هرچند کندی ریتم و کمبود تنوع بصری در برخی بخش‌ها می‌تواند تماشاگر کم‌حوصله را به چالش بکشد، برای مخاطبی که به تئاتر گفت‌وگو و لایه‌مند علاقه‌مند است، اثری ارزشمند و قابل تأمل محسوب می‌شود.

مخاطبی که به تئاتر گفت‌وگو و لایه‌مند علاقه‌مند است، اثری ارزشمند و قابل تأمل محسوب می‌شود. «هم‌این/هم‌آن» نه یک تئاتر پرزرق‌وبرق و نه یک روایت خطی ساده است؛ بلکه آزمایشگاهی زنده است برای تماشای دو جهان‌بینی، دو شیوه زیستن، و دو رویکرد به هنر نمایش. این اثر برای آن دسته از مخاطبان که به «تئاتر بازیگر‌محور»

و مواجهه‌ی بی‌واسطه با گوهر بازیگری علاقه دارند، تجربه‌ای کم‌نظیر و ماندگار خواهد بود. تماشاگر پس از خروج از سالن، نه‌تنها صحنه‌هایی از نمایش، بلکه صحنه‌هایی از تاریخ شفاهی تئاتر ایران را در ذهن خود مرور می‌کند.

نقد کارگردانی نمایش «هم‌این/هم‌آن»: در این نمایش، سهند خیرآبادی با تکیه بر دانش فلسفه هنر و تجربه‌های پیشینش، کارگردانی‌ای ارانه داده که در نگاه اول مینیمال و ساده‌به‌نظر می‌رسد، اما در لایه‌های زیرین، از الگوهای فکری اگرستانسیالیسم و حتی بینامتنیت با آثار دیوید ممت بهره می‌گیرد. این رویکرد در میزآnsن‌ها، فاصله‌گذاری‌ها و حتی انتخاب لحن بازیگران قابل ردیابی است.

در بخش اجرای بازیگران، کارگردانی موفق شده هماهنگی ویژه‌ای میان گلاب آدینه و نوراهاشمی خلق کند؛ رابطه‌ای که فقط بر اساس متن، بلکه بر اساس تجربه زیسته و نسبت خانوادگی دو بازیگر جان گرفته است. این «اتصال واقعی» میان نسل‌ها، همان چیزی است که خیرآبادی در پی تصویر کردنش است. به بخش ریتم و تنوع میزآnsن‌ها ایزاداتی وارد است. خیرآبادی گاهی بیش از حد بر خط روایی یکنواخت و دیالوگ‌محور تکیه می‌کند و کمتر از امکانات حرکتی و تغییرات بصری برای حفظ تنش نمایشی بهره می‌برد. این مسئله باعث می‌شود بخش‌هایی از نمایش کشدار شود و اثر، پتانسیل ایجاد اوج و فرودهای عاطفی بیشتری را از دست بدهد.

در طراحی صحنه و نور، انتخاب‌های کارگردان به سمت سادگی و نشانه‌پردازی بصری رفته است (مثل تضاد جای ساده با ماگ لوکس)، اما در برخی مقاطع، این مینیمالیسم می‌توانست غنی‌تر شود تا بافت نمایشی عمق بیشتری بیابد. موسیقی و صدایز در خدمت اجرا قرار دارند، ولی جای خالی لحظات موسیقایی پررنگ‌تر یا فاکت‌های صوتی هدفمند برای تأکید بر تغییرات دراماتیک محسوس است.

نکته مهم در کارگردانی این اثر، توانایی ایجاد بستری برای طرح یک جدل اجتماعی – فرهنگی بدون سقوط به ورطه سیاست‌بازی یا شعارزدگی است. خیرآبادی در پایان، همان‌طور که نام نمایش می‌گوید، تماشاگر را به پذیرش همزیستی «هم‌این و هم‌آن» می‌رساند؛ پیامی که در عین نقد، سازنده است.

بخش مهمی از موفقیت اجرا، به توانایی خیرآبادی در هدایت بازیگران بازمی‌گردد. نوراهاشمی و هم‌نفس‌شدن گلاب آدینه و نوراهاشمی – که از پیوند خانوادگی آن‌ها تغذیه می‌کند – تبدیل به شریان اصلی نمایش شده است. بازی‌ها، از جنس اغراق‌های تئاتر تجاری نیستند؛ بلکه از جنس زندگی‌اند، با مکث‌ها، ناتمام‌گفتن‌ها و نگاه‌هایی که

را آگاهانه انتخاب کرده‌است. نورپردازی ثابت، صحنه خلوت، و جزئیات نمادین (مثل تفاوت در ظروف نوشیدنی) به تمرکز بر گفت‌وگو و درگیری ذهنی شخصیت‌ها کمک می‌کند. اما همین انتخاب، در نیمه دوم، گاهی به یکنواختی بصری و کاهش کشش نمایشی می‌انجامد.

طراحی صدا و موسیقی اگرچه دقیق و کم‌حجم است، اما می‌توانست برای ایجاد تغییر ضرب‌آهنگ یا تأکید بر لحظات احساسی، جسورانه‌تر عمل کند.

خیرآبادی به عمد از عناصر پر تحرک صحنه بهره‌یز می‌کند تا تمام تمرکز بر کشش کلامی و بازیگری بماند. این رویکرد، هرچند باعث شکل‌گیری لحظات ناب و تمرکز بالای مخاطب بر جزئیات بازی می‌شود، اما در بخش‌هایی از نمایش، خطرافت ریتم را به همراه دارد. با این حال، هدایت دقیق میزآnsن‌ها و هماهنگی جزئیات صحنه، از نورپردازی تا نحوه قرار گرفتن وسایل گرم، کیفیت اجرایی را حفظ می‌کند.

صحنه، در آینه گرم: انتخاب فضای اتاق گرم، فراتر از یک ترند مکانی، یک تصمیم تئاتری هوشمندانه است. اینجا، آینه‌ها بازتاب‌دهی چهره و هویت‌اند؛ جایی که بازیگر، هم خود را می‌بیند و هم نقشی را که باید بازی کند. این دوگانگی، تم اصلی نمایش را تشدید می‌کند: «هم‌این» بودن و «هم‌آن» بودن، بی‌آنکه یکی بر دیگری غلبه کامل یابد. تماشاگر، شاهد گفت‌وگوی است که در ظاهر میان دو زن شکل می‌گیرد، اما در عمق، مکالمه‌ای است میان دو دوران از تاریخ تئاتر و سینمای ایران.

نمایش به‌جای صدور حکم، بر هم‌زیستی و پذیرش تفاوت‌ها تأکید می‌کند. این نگاه خاکستری، به‌ویژه در شرابطی که بسیاری از نمایش به ساده‌سازی مسائل روی می‌آورند، نقطه قوت بزرگی است. اثر، تماشاگر را به پرسش و گفت‌وگو پس از پایان اجرا وامی‌دارد نه با قطعیت، بلکه با ابهام سازنده.

تم و زیر‌تم: از تجربه **شخصی تا دغدغه صنفی:** زیر‌تم نمایش، به‌روشنی از دغدغه‌های صنفی و اجتماعی تئاتر امروز می‌گوید؛ از بی توجهی به پیشکسوتان تا ورود شتابزده چهره‌های سینمایی به عرصه‌ای که نیازمند سال‌ها ممارست است. خیرآبادی این مضمون را به دام شعارزدگی نمی‌اندازد و به جای محکوم کردن با ستایش مطلق،

گفت‌وگویی خاکستری خلق می‌کند که هم‌زمان حزن‌انگیز و آموزنده است.

طراحی صوتی، حداقلی اما معناگرا است. سکوت‌های طولانی و صداهای محیطی خفیف، بیشتر به کار ایجاد حس واقعیت و نزدیکی می‌آیند تا خلق فضای شاعرانه. شاید برای مخاطب عام، لحظاتی از موسیقی یا صداگذاری برجسته‌تر می‌توانست تنوع بیشتری ایجاد کند، اما انتخاب فعلی، با منطق روایی اثر همخوان است.

«هم‌این/هم‌آن» نمایشی است که با دو بازیگر قدرتمند، متنی دیالوگ‌محور و کارگردانی مینیمال، تجربه‌ای صمیمی اما اندیشمندانه خلق می‌کند. هرچند کندی ریتم و کمبود تنوع بصری در برخی بخش‌ها می‌تواند تماشاگر کم‌حوصله را به چالش بکشد، برای

«هم‌این و هم‌آن»، یانه‌این و نه آن؟ گفت‌وگویی فلسفی بر صحنه؛ وقتی سکوت‌ها هم حرف می‌زنند؛ وقتی تضاد، دشمنی نیست. در روزگاری که بسیاری تولیدات نمایشی با تکیه بر جلوه‌های بصری و روایت‌های هیجان‌زده تلاش می‌کنند مخاطب را به سالن بکشانند، «هم‌این/هم‌آن» سهند خیرآبادی با انتخاب آگاهانه‌ای به عقب می‌رود؛ نه به معنای عقب‌نشینی، بلکه به معنای بازگشت به جوهره تئاتر: گفت‌وگو، بازیگری و مواجهه انسانی. این اثر نه‌تنها داستانی از دو شخصیت را بازگو می‌کند، بهانه‌ای است برای بازخوانی یک پرسش قدیمی اما همواره زنده: رابطه میان تجربه و شهرت، میان اصالت و بازار و میان نسلی که خاک صحنه خورده با نسلی که بیشتر محصول قاب دوربین و فرهنگ سلبریتی‌محور است.

متن و درام‌پردازی: گفت‌وگوهای ظاهرآ ساده اما پر از زیر‌معنا، تکرارهای هدفمند و بسازی با مکث‌ها. مضمون محوری، گفت‌وگوی بین دو جهان‌بینی است؛ یکی تجربه‌زیسته و محافظه‌کارانه و دیگری نگاه جوان‌تر و جسست‌جوگر. این تضاد به‌خوبی بستر اصلی کشمکش را می‌سازد. با این حال، متن در پرده میانی کمی گرفتار چرخش‌های تکراری می‌شود و برخی جملات بیش از آن‌که به پیشبرد روایت کمک کنند، به ایجاد حس کش‌دار شدن ریتم می‌انجامند. ساختار سه‌پرده‌ای آن حفظ شده، اما نقاط اوج می‌توانستند برجسته‌تر و ضربه‌زننده‌تر باشند.

بازیگری: گلاب آدینه در نقش خود، ترکیبی از کنترل، جزئی‌نگری و تسلط کامل بر بدن و صدا را ارائه می‌دهد. هر نگاه و سکوتش بخشی از روایت را پیش می‌برد. نوراهاشمی نیز با انرژی، صراحت و ضربه‌هنگ جوانانه‌اش، مکملی قدرتمند برای آدینه است. تضاد نسلی در بازی آن‌ها نه‌فقط از طریق متن، بلکه در کیفیت بدن، ریتم گفتار و حتی نحوه اشغال فضا آشکار می‌شود.

بازی‌ها اغلب در محدوده واقع‌گرای کنترل‌شده باقی می‌مانند که هم مزیت است و هم محدودیت. مزیت چون از کلیشه‌های بازی اغراق‌آمیز تئاتری دور می‌ماند، محدودیت چون گاه تنوع بیانی کمتر از حد انتظار است.

گلاب آدینه، با حضوری که مرز میان نقش و زیست شخصی‌اش را محو می‌کند، به یک مرجع اجرایی بدل می‌شود نه صرفاً بازیگر یک نقش بلکه آموز‌گاری که با نگاه، مکث و حتی طرز جابه‌جایی یک فنجان چای، درس بازیگری می‌دهد. این کیفیت اجرایی، نه از جنس تظاهر که از جنس سال‌ها تجربه و درونی‌سازی نقش است. در مقابل، نوراهاشمی با انرژی، صراحت و صمیمیت، نقش نسل تازه را ایفا می‌کند؛ نسلی که می‌خواهد جایگاهش را بیابد و در عین‌حالا ناخاسته حامل کلیشه‌های فرهنگی معاصر است. این دو اجرا، با تمام تضادشان، یکدیگر را کامل می‌کنند و به نوعی دیالکتیک زنده بر صحنه بدل می‌شوند.

کارگردانی و اجرا: سهند خیرآبادی، با پیشینه فلسفه هنر، فضای مینیمال و نشانه‌پرداز

آغاز اکران ۲ فیلم جدید از ۵ شهر یورماه

گروه فرهنگ و هنر – دو فیلم سینمایی

«تابستان همان سال» ساخته محمود کلاری و «ناجورها» به کارگردانی محمدحسین فرحبخش از پنجم شهریورماه اکران می‌شود.

هفتمین جلسه شورای صنفی نمایش روز یکشنبه ۲۶ شهریورماه در خانه سینما برگزار و درباره زمان اکران چند فیلم تصمیم‌گیری

شده است.

طبق اعلام روابط عمومی خانه سینما

مصوبات جدید شورای صنفی نمایش

در این جلسه با حضور مرتضی شایسته

(نماینده پنجم بخش کنندگان) محمدرضا

صابری و مجتبی‌بهادریان (نمایندگان انجمن

سینماداران)، مهدی کرم‌پور (مدیر شورای

صنفی نمایشو نماینده تهیه‌کنندگان)، اصغر

شده است.

طبق اعلام روابط عمومی خانه سینما

مصوبات جدید شورای صنفی نمایش

در این جلسه با حضور مرتضی شایسته

(نماینده پنجم بخش کنندگان) محمدرضا

صابری و مجتبی‌بهادریان (نمایندگان انجمن

سینماداران)، مهدی کرم‌پور (مدیر شورای

صنفی نمایشو نماینده تهیه‌کنندگان)، اصغر

تولید آب معدنی طبیعی بادستگاه R.O

(اسمز معکوس) استریل به وسیله ازن

بدون اضافه نمودن مواد شیمیایی

و با گالن پر کن تمام اتوماتیک

با مرحله استریل

دارای پروانه بهره‌برداری و بهداشت

تایید شده سیستم توسط WHO

شرکت تولید و
پخش آب معدنی

**جزیره کیش- منطقه صنعتی درخت سیب- خیابان سوم- شماره ۵-
تلفن کارخانه: ۴۴۴۷۳۴۲۲- ۴۴۴۷۳۴۲۱- فکس: ۴۴۴۷۳۴۲۰**

ویرا کارنو کیش

آگهی دعوت به مجمع عمومی عادی سالیانه

شرکت صنایع دستی و هنری ویرا کارنو کیش (سهامی خاص)

به شماره ثبت ۱۵۱۱۳ و شناسه ملی ۱۴۰۱۴۱۸۱۶۰۰

بدینوسیله از کلیه سهامداران محترم شرکت صنایع دستی و هنری ویرا کارنو کیش (سهامی خاص) دعوت به عمل می آید که در جلسه مجمع عمومی عادی سالیانه صاحبان سهام که راس ساعت ۱۷:۰۰ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۱۲ در محل سالن اجتماعات شرکت واقع در کیش – میدان پردیس – ساختمان گودمن (بانک گردشگری) – طبقه ۷ برگزار میگردد حضور بهم رسانند.

الف) دستور جلسه مجمع عمومی عادی سالیانه:

۱. استماع گزارش هیات مدیره در مورد عملکرد سال مالی ۱۴۰۳
۲. بررسی و تصویب صورت های مالی منتهی به ۱۴۰۳/۱۲/۲۹
۳. انتخاب بازرسین اصلی و علی البدل برای سال ۱۴۰۴
۴. انتخاب روزنامه کثیرالانتشار برای درج آگهی های شرکت
۵. بحث و بررسی و تصمیم گیری در مورد موضوعات دیگری که در صلاحیت مجمع عمومی عادی سالیانه می باشد.

هیات مدیره شرکت صنایع دستی و هنری ویرا کارنو کیش

گاهی بیش از کلمات حرف می‌زنند.

با این حال، نمایش در بخش ریتم دچار افت و خیزهای غیر ضروری می‌شود. خیرآبادی گاه بیش از اندازه به دیالوگ‌محوری و فسادار می‌ماند و از ظرفیت تغییرات بصری و فیزیکی کمتر بهره می‌برد. این رویکرد باعث می‌شود برخی صحنه‌ها کش‌دار به نظر برسند و تنش دراماتیک در مقاطعی فروکش کند.

در حوزه طراحی صحنه و نور، انتخاب‌ها هدفمند اما به شدت مینی‌مال‌اند. این اقتصاد بصری اگرچه به تمرکز بر بازی‌ها کمک می‌کند، اما می‌توانست با افزودن لایه‌هایی ظریف از رنگ، بافت یا تغییر نور، ابعاد احساسی صحنه را پررنگ‌تر کند. موسیقی و صدایز در خدمت فضا هستند، اما گاه جای خالی لحظات صوتی پر قدرت‌تر برای ایجاد نقطه عطف‌های عاطفی احساس می‌شود.

آنچه «هم‌این/هم‌آن» را از بسیاری آثار مشابه متمایز می‌کند، بهره‌یز از شعارزدگی است. خیرآبادی به جای تقابل سیاه و سفید، بر هم‌زیستی خاکستری‌ها تأکید می‌کند؛ بر این ایده که می‌توان «هم‌این» بود و «هم‌آن» بی‌آنکه یکی حذف شود. همین رویکرد، اثر را از یک روایت خطی به گفت‌وگویی عمیق با تماشاگر تبدیل می‌کند.

در نهایت، کارگردانی «هم‌این/هم‌آن» را می‌توان ترکیب کم‌نظیری از هوشمندی فلسفی، حساسیت انسانی و تسلط بر هدایت بازیگر دانست. هرچند اصلاح ریتم و افزودن غنای بصری می‌تواند تجربه تماشاگر را کامل‌تر کند، اما اثر در شکل فعلی نیز نمونه‌ای از تئاتر اندیشمند و صادق در فضای امروز ماست.

اگر بخواهیم جمع‌بندی کنیم، کارگردانی «هم‌این/هم‌آن» را می‌توان ترکیبی از هوشمندی فلسفی، بازی‌گری قوی از بازیگران و جسارت در طرح مساله دانست؛ هرچند برای رسیدن به اجرای بی‌نقص، نیاز به اصلاح ریتم، افزایش تنوع میزآnsن‌ها و غنی‌تر کردن جزئیات بصری دارد.

کشور اکران عمومی خواهند داشت.

فیلم «ناتور دشت» محمدرضا خرمندان

پس از فیلم «آنجا همان ساعت» در

سرگروهی هویزه، روی پرده خواهد

رفت. فیلم کمندی «ناجورها» به کارگردانی

محمدحسین فرحبخش پس از فیلم «غیبت

موجه» در سرگروهی پردیس سینمایی

ملت با پخش پارسا فیلم اکران خواهد شد.

بدهکار به دفاتر پخش پرداخت شد.

همچنین شورای صنفی نمایش اعلام کرد،

دفاتر پخش فیلم که مطالبات معوق شده

دارند، می‌توانند از طریق این شورا پیگیری

کنند

بر اساس دیگر مصوبات این جلسه،

فیلم‌های «ناجورها» و «تابستان همان سال»

از تاریخ ۵ شهریور در سینماهای سراسر

سال» از تاریخ پنجم شهریور به سرگروهی

پردیس سینمایی آزادی با پخش فیلم‌یران

اکران خواهد شد. انیمیشن «بوز» پس از

پایان اکران فیلم «تابستان همان سال» نیز

به سرگروهی پردیس سینمایی آزادی و با

پخش بهمن سبز به نمایش درخواهد آمد.

طبق پیگیری‌های شورای صنفی نمایش

از انجمن سینماداران، بدهی سینماهای

عکاسی

فضای باز

استودیو

بارداری

نوزاد

کودک

فرمالیته

اسپرت

صنعتی

پرسنلی

بلوار سنایی – بازار ونوس – طبقه اول – پلاک ۲۷۶

۵۳۳۰ – ۶۲۲ – ۰۹۳۰ * ۶۴۳۷ – ۷۶۸ – ۰۹۳۴

رستوران آتا

ساعت کار ۱۱:۳۰ الی ۱۶:۳۰

۰۹۱۷۲۲۰۷۰۵۵

آدرس: جزیره کیش، میدان خلیج فارس، رو به روی آب و برق، خیابان سرمایه ۴

atarestaurant_kish

جهت درج آگهی ثبت شرکتها در روزنامه محلی اقتصاد کیش

به نشانی: روبروی دادگستری قدیم کیوسک احمد نیک پور مراجعه فرمائید

۰۹۳۴۷۶۸۰۹۷۷